

ชื่อเรื่องวิจัย	พัฒนาการของเพลง “ดิเกิร์บานอ” และ “เพลงดิเกิร์สมัยใหม่” กับการดำรงอัตลักษณ์ของคนมุสลิมในบริบทสมัยใหม่ของไทยและมาเลเซียตอนเหนือ
ชื่อผู้วิจัย	พิเชฐ แสงทอง
ระยะเวลาการทำวิจัย	1 ปี
หน่วยงานที่สังกัด	ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ผู้สนับสนุนการวิจัย	กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "พัฒนาการของเพลง “ดิเกิร์บานอ” และ “เพลงดิเกิร์สมัยใหม่” กับการดำรงอัตลักษณ์ของคนมุสลิมในบริบทสมัยใหม่ของไทยและมาเลเซียตอนเหนือ" มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อศึกษาพัฒนาการของเพลงดิเกิร์บานอและเพลงดิเกิร์สมัยใหม่ เพื่อศึกษาภาพสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของความเป็นมลายูมุสลิม และเพื่อศึกษาการดำรงรักษาอัตลักษณ์ของคนมุสลิมในบริบทสมัยใหม่ของไทยและมาเลเซียตอนเหนือ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเพลงดิเกิร์สมัยใหม่พยายามอ้างอิงพัฒนาการของตนเองโดยยึดโยงความสัมพันธ์กับเพลงดิเกิร์ฮูลู/เพลงดิเกิร์บานอ ตั้งแต่ต้นทศวรรษ 2530 ริเริ่มโดยนักธุรกิจชาวไทยพุทธที่ร่วมมือกับศิลปินในท้องถิ่น มีความพยายามแสดงให้ผู้ฟังตระหนักว่าความบันเทิงนี้เป็นรากเหง้าทางวัฒนธรรมเก่าแก่ของชุมชน ขณะเดียวกัน เพลงเหล่านี้ก็เลียนแบบเนื้อร้อง ดนตรี การแต่งกาย โดยผสมผสานทั้งแบบนักร้องเพลงอนาซีส์ในกลันตัน และเพลงลูกทุ่ง/สตริงของไทยเพื่อยึดหยุ่นตัวเองเข้ากับความเป็นไทยและความเป็นมาเลย์-กลันตัน อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนชายแดนภาคใต้ที่ปรากฏออกมาในบทเพลงกลุ่มนี้จึงเป็นอัตลักษณ์ที่กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ระหว่างการกลายเป็นสังคมสมัยใหม่แบบสังคมชนชั้นกลางใหม่และการหันหลังกลับไปพิจารณาความเป็นชุมชนดั้งเดิม นอกจากนี้ การวิเคราะห์เนื้อหาที่เพลงสื่อถึงสถานะทางเพศและคุณธรรมคำสั่งสอน พบว่า เพลงดิเกิร์สมัยใหม่มุ่งสื่อสารการควบคุมทางสังคมและความประพฤติ อัตลักษณ์ที่บทเพลงกลุ่มนี้ต้องการสร้างก็คือ อัตลักษณ์ความเป็นผู้ชายที่เหนือกว่าผู้หญิงทั้งทางด้านสังคมนอกบ้านและในบ้าน เพลงได้ตอกย้ำแบบของความเป็นชายและความเป็นหญิงที่ไม่เท่าเทียมกัน ในที่นี้ เพลงของนักร้องหญิงจึงหันมาวิพากษ์วิจารณ์ผู้ชาย ซึ่งในชีวิตทางสังคมและศาสนาพวกเขาไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาได้เท่ากับกระทำในนามของศิลปะและการแสดง